

3) зростання масштабів міграції робочої сили; 4) прискорення і розширення інтеграції економіки країн і регіонів; 5) швидкий обмін науково-технічними знаннями; 6) розвиток сфери послуг; 7) об'єднання зусиль у вирішенні глобальних проблем, особливо екологічного характеру; 8) загострення геополітичних конфліктів, що набувають військових рис; 9) протистояння країн все частіше відбувається не через бажання контролю над мінеральними ресурсами (нафту, газ), а за сприятливе середовище існування та стратегічні продукти харчування. Сучасні війни бувають економічними та інформаційними; 10) визначальний вплив на характер міжнародних стосунків чинить дипломатія, яка покликана знаходити компроміси, домовлятися, врегульовувати, вирішувати конфлікти [1, с. 97].

Отже, сучасні міжнародні відносини та світова політика характеризують новий стан міжнародного середовища, де поряд із традиційними суб'єктами – державами з'являються та діють нові актори міжнародних взаємодій. Сьогодні міжнародні відносини – це не тільки відносини між державами з приводу їх політики стосовно одна одної та загальносвітових проблем, а й політики кожної з них щодо їх власних внутрішніх проблем та ситуацій. Таким чином, міжнародні відносини не є явищем повністю самостійним, а швидше складовою та невід'ємною частиною більш широкого процесу світового розвитку, який їх визначає та обмежує, хоча й міжнародні відносини впливають на його хід та результат.

Література

1. Галик В.М. Україна в Європі і світі: Навч. посіб. / Галик В.М. – К.: Знання, 2013. – 364 с.
2. Мартусенко І.В., Погріщук Б.В. Регіональна економіка: Підручник / І.В. Мартусенко, Б.В. Погріщук. – Тернопіль: Крок, 2015. – 626 с.
3. Філіпенко А.С. Міжнародні економічні відносини: теорія.: підручник для студ. екон. спец. вищ. навч. закл. / А.С. Філіпенко. – К.: Либідь, 2008. – 408 с.
4. Чекаленко Л. Д., Васильєва М. О. Безпекове сьогодення ЄС: перспективи України. Актуальні проблеми міжнародних відносин. Вип. 121. Ч. I. 2014. С. 32-39.

УДК 338. 2

ОСОБЛИВОСТІ СПІВПРАЦІ УКРАЇНИ ТА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Козлов Б. – ст. 1 курсу, гр.ПТБДвн-11

Науковий керівник – к.г.н., доцент Мартусенко І.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки THEU

Сучасна система міжнародних відносин характеризується високим рівнем взаємозалежності, вимагає компромісів (і аж ніяк не військових дій), що призводить до зменшення абсолютної ваги і трансформації ролі державного суверенітету. Одним з найбільш показових і актуальних для України, з огляду на проголошений євроінтеграційний курс, сучасних прикладів політичної та економічної інтеграції є Європейський Союз. Набуваючи членства у цьому інтеграційному утворенні, держава стикнеться з питанням делегування тих або інших своїх повноважень на користь Союзу у цілому. Це провокує виникнення у країні побоювання щодо обмежень її державного суверенітету всередині Європейського Союзу.

Тому геополітична орієнтація України на Європу не означає ізоляцію від Росії (це неможливо хоча б з огляду на економіко-географічне положення обох країн). Дане становище України вимагає спрямування зовнішньополітичних зусиль туди, де можна реалізувати свої національні інтереси, спрямувати цю взаємозалежність на припинення військових дій на сході країни, на результативне національне зростання та розвиток. Важливо також визначити, якою мірою наша участь у процесах, що відбуваються в Європі, в Росії, інших країнах, узгоджуються з національними інтересами. Україна – молода держава, її зовнішньополітичний курс, геополітичні орієнтації ще формуються і конкретизуватимуться відповідно до міжнародної

ситуації. Але принципи, які в основі цього курсу, без сумніву, відповідають прогресивним тенденціям сучасного світового політичного процесу. Європейські країни, а з ними й Україна, ще на початку 90-х років ХХ ст. повернулися до природного стану, коли у формуванні міжнародних відносин суттєвими стали геополітичні чинники – місце розташування, національна структура, матеріальні ресурси, та релігійні особливості [3, с. 211].

Для України, яка за часи свого існування перебувала в центрі геополітичних інтересів кількох наддержав, зовнішньополітичний вибір має не тільки внутрішню, а й міжнародну вагу. Стратегічна мета її полягає в інтеграції до європейських та євроатлантичних структур. За багатовекторності зовнішньої політики України принциповий європейський вибір зумовлений не тимчасовою кон'юнктурою, а національними інтересами. Об'єднана Європа відповідно перебрала на себе частину відповідальності за становлення України, як стабільної демократичної держави, яка своїм пріоритетом визначила повноправне членство в Європейському Союзі, який визначатиме обличчя Європи ХХІ ст.

На сьогодні основними напрямками співробітництва між Україною та ЄС є енергетика, торгівля та інвестиції, юстиція та внутрішні справи, наближення законодавства України до законодавства Євросоюзу, охорона навколишнього середовища, транспортна сфера, транскордонне

співробітництво, співпраця у сфері науки, технологій та космосу [2, с. 526].

У системі зовнішньополітичних пріоритетів України особливе місце посідає співробітництво з Європейськими державами. Європейський вибір нашої держави відкриває нові перспективи співробітництва з розвиненими країнами континенту, надає можливості економічного розвитку, зміцнення позицій України у світовій системі міжнародних відносин. Однак, сучасний стан відносин України з Європейським Союзом наводить на серйозні роздуми.

Базові національні інтереси та геополітичні пріоритети є основою для формування стратегічних завдань і цілей зовнішньополітичного курсу України. На сьогодні базовим національним інтересом та основним геополітичним пріоритетом зовнішньої політики України є припинення військових дій на Донбасі, подальший розвиток як незалежної держави разом із збереженням національних цінностей, соціально-культурної ідентичності, забезпеченням економічної безпеки та політичного суверенітету. Реалізація цього базового національного інтересу є важливою передумовою гарантування безпеки, добробуту, соціального і культурного прогресу для всіх громадян України.

Укріплення державного суверенітету України

у площині зовнішньої політики означає повноцінне представлення нашої держави в межах світового цивілізаційного простору як активного суб'єкту геополітики. Це є можливим за умови розвитку динамічного діалогу України з іншими країнами, що базуватиметься на дотриманні норм та принципів міжнародного права, взаємовигідній співпраці, безпеці та розумінні нашої державою сутності її національних інтересів [1].

Актуальним є питання інтенсифікації інтеграційних процесів між ЄС та Україною. Європейський Союз виступає активним гравцем в сучасному геополітичному просторі. Об'єднання Європи – це одне з найбільш значних геополітичних подій ХХ століття. У результаті масштабної і глибокої інтеграції Європейський Союз став потужним геополітичним центром. Геополітичне майбутнє європейського проекту та його роль у світовій політиці першочергово залежить від ефективності співпраці з країнами та регіонами, що є безпосередніми сусідами Євросоюзу. Таким чином, співпраця між Україною та ЄС має велике значення для обох сторін. І, нарешті, дієвим важелем збереження суверенного статусу України в умовах глобалізації є політика «трьох і» – інновації, інвестиції, інтеграція.

Література

1. Григор'єв О.Ю. Глобальна економіка та Україна. Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку. – 2013. – № 776. – С. 364-369. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/VNULPM_2013_776_56.pdf.
2. Мартусенко І.В., Погрішук Б.В. Регіональна економіка: Підручник / І.В. Мартусенко, Б.В. Погрішук. – Тернопіль: Крок, 2015. – 626 с.
3. Мартусенко І.В. Збереження суверенного статусу України в умовах сучасних глобалізаційних процесів / Глобальні та національні проблеми економіки. – 2015. – № 8. – С. 210-214. – Режим доступу: <http://global-national.in.ua/issue-8-2015.pdf>.

УДК 631. 1

ІМІДЖ ТОРГОВЕЛЬНОЇ МАРКИ ПІДПРИЄМСТВА В УМОВАХ СУЧАСНОГО РИНКУ

Кононюк О. – ст. 5 курсу, гр. ЕЕПзвм-11

Науковий керівник – к.г.н., доцент Мартусенко І.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки THEU

Імідж марки завжди буде ефективним засобом формування лояльності споживачів, отримання конкурентних переваг, та засіб утримання і посилення позицій підприємства на ринку. Прихильність споживачів до марочних товарів знижує їх чутливість до ціни, створює додаткові бар'єри для проникнення на ринок конкуруючих товарів, надає підприємствам додаткову ринкову силу. Дані переваги роблять імідж марки ключовим фактором успіху організації на будь-якому ринку, в тому числі і на українському ринку сирів та молочних продуктів.

Формування іміджу ТМ здійснюється за допомогою стратегії її позиціонування – комплексу заходів спрямованих формуванні в свідомості споживачів конкурентних переваг марки. Бажано, щоб такі конкурентні переваги були унікальними, важливими, стійкими та зрозумілими для споживачів. Тобто позиціонування, як інструмент диференціації марки, спрямоване на трансформацію свідомості

споживача таким чином, щоб зробити її істотно відмінною від інших марок, представлених на ринку. Процедура позиціонування ТМ полягає в тому, щоб, виходячи з оцінок споживачів на ринку, здійснити вибір таких параметрів продукту та елементів комплексу маркетингу, які з точки зору цільових споживачів забезпечать продукту конкурентні переваги. У якості інструменту позиціонування застосовуються карти сприйняття, які призначені для наочного зображення близькості між товарами різних ТМ або сегментами, що вимірюється в термінах психологічних чинників [1, с. 93-94].

Виділимо основні принципи формування іміджу ТМ на споживчому ринку:

- стратегія розвитку підприємства має відповідати іміджу ТМ;

- вибір стратегії позиціонування ТМ має бути зумовлений атрибутами товару та вигодами від його використання;